

NHỮNG CON CHỮ DỊU DÀNG CỦA KIM DUNG

(TTBG đọc sách)

Tháng 6 năm 1964, mấy chị em được Mẹ cho đi nghỉ hè Dalat.

Đó là lần thứ nhất tôi tìm đến vùng đất có những dốc đá cao, những con phố hẹp, những mảng trời mây giăng thật thấp, những con người “sống mà như đang chết” (nơi, về sau, kể từ 1972, đã ghi đầy dấu nét đậm đà trong cuộc đời và chữ nghĩa tôi).

Hai tháng hè, cứ mỗi hoàng hôn là tôi đều lặng lẽ đứng nơi hành lang căn nhà gỗ của gia đình bà cô ở cuối đường Hoàng Diệu, nhìn mông lung về xóm Thượng xa xa, khuất lẩn dưới rặng cây khuyh diệp. Nơi đây như có cái gì thật bí mật mà cũng vô cùng mê hoặc. Trong trí não non nớt, tôi tưởng tượng ra một *thế-giới-xa-lạ-gần-gũi* với mình từ bao kiếp trước. Không hiểu tại sao lại yêu ngay hình ảnh nghèo nàn của cái xóm Thượng biểu tượng bằng thứ ánh sáng lập lờ chiếu qua khung kính và những làn khói cuộn thành vòng tròn rồi tản mát bay trong gió rét chiều hôm.

Cũng những buổi sáng trong hai tháng hè năm 1964 đó, mặt trời còn đang ngủ nướng, tôi đã quấn chiếc khăn choàng, đeo cái giỏ mây có ổ bánh mì và một tập Lục Mạch Thần Kiếm, mười ngón tay co lại tìm cái ấm từ túi áo *manteau*, leo lên sườn đồi, mắt liếc nhìn các phụ nữ da nâu lấp ló trong các mái tranh bên hốc núi, chân đạp lớp lá khô, lần dò từng bước trên chiếc cầu khi lắc lư dẫn qua vùng Cam Ly Thượng.

Tất cả đều là những kỷ niệm huyền diệu rất nên thơ không chút phai mờ trong trái tim nghệ sĩ kể từ dạo đó.

Từng hôm “*đến ngòi trên mỏm đá bên ghềnh thác, nghe tiếng nước đổ âm âm từ đỉnh núi, mắt chú vào trang sách*” là từng khi “*tôi thấy dậy lên nỗi đau khổ RẤT ĐẪU ĐÒI*” theo sự cô đơn của Tiêu Phong qua các con chữ Kim Dung (trả suốt lời văn dịch thuật tài tình của giáo sư Hàn Giang Nhạn).

Sự kiếm tìm một dáng hình để trao gửi trái tim (!) cũng khởi từ nhân vật tài ba, cô đơn và chung thủy đó. Tìm và tìm mãi... để cuối cùng mới biết ra là mình “*chỉ đi tìm Minh!*”

“*Sự (không) chung thủy (của Người)*” chính là đầu mối cho những “*mãi hoài tìm kiếm*” (của tôi) trong tròn một chuỗi sống...

Thế rồi! Bất ngờ mà khám phá: “*Sự chung thủy đó ĐÃ TỪNG và ĐANG CÒN hiện hữu GIỮA trái tim tôi!*”

“*Đâu tìm đào nguyên cho xa xôi
Đào nguyên trong lòng ta đây thôi*” ...
như Bích Khê viết.

Đêm nay, “*cắm cúi*” trong hứng thú ghi vào đây những giòng về nhân vật rất được yêu từ khi vừa lớn ấy, tôi nghĩ, đó cũng chính là sự “*giữ lại cho mình nỗi rung cảm ngây thơ tạo ra từ những con chữ dịu dàng*” của một tác giả Trung Hoa.

*

* *

HÀO KIỆT TRỐ TÀI, QUẦN HÙNG KHIẾP VÍA

(...)

Kiều Phong:

“*Hai vị Du huynh, hôm nay tại hạ gặp ở đây rất nhiều bạn hữu, song bạn đã trở nên cừ địch cả rồi. Trong lòng tại hạ xiết bao cảm xúc. Mong đại huynh cho mấy bát rượu giải phiền.*”

Mọi người thấy Kiều Phong đòi uống rượu đều lấy làm kinh dị. Du Câu lẩm bẩm: “*Để ta xem y định giờ trò gì*”, rồi sai người nhà lấy rượu.

Hôm nay Tụ Hiền Trang mở anh hùng đại yến, rượu nhắm rất là dư dả. Chỉ trong khoảnh khắc, rượu cùng chén đã được đem ra.

Kiều Phong:

“*Chén nhỏ thế này, sao đủ hào hứng?*”

Hai tên hầu đem mấy chiếc bát lớn và một vò rượu mới, đặt trên bàn, trước mặt Kiều Phong, rồi rót rượu đầy vào một bát. Kiều Phong nói:

“*Rót đầy vào hết cả mấy bát này.*”

Hai tên hầu làm theo.

Kiều Phong nâng một bát lên:

“*Các vị anh hùng đều là bạn cũ với Kiều mõ. Giờ đây đã đem lòng nghi kỵ nhau, chúng ta cùng uống chén tuyệt giao. Bằng hữu nào muốn giết Kiều mõ, xin mời lại uống bát rượu, từ đây sắp tới, mối thâm giao kể như đã hết. Tôi*

giết người không phải là vong ơn, mà người giết tôi cũng không là phụ nghĩa. Xin các vị anh hùng thiên hạ chứng kiến.”

Mọi người đều rùng mình. Trong nhà đại sảnh im phăng phắc. Ai cũng nghĩ thầm: “Mình mà bước đến uống rượu, biết đâu chẳng bị Kiều Phong ám toán. Y chỉ phóng thần quyền ra không gian, mình làm sao chống đỡ nổi?”

Giữa lúc ấy bỗng có một người đàn bà toàn thân mặc trắng bước ra.

Chính là Mã phu nhân, quả phụ Mã Đại Nguyên.

Nàng nâng bát rượu lên, điệu làm lì:

“Tiên phu ta chết vì tay người thì còn tình cớ cựa gì nữa?”

Nói xong cầm bát đưa lên môi, uống một hớp rồi tiếp:

“Tửu lượng ta kém không thể uống hết. Mời thù sinh tử ở cả trong chén này.”

Nói xong, hất bát rượu uống dở còn đến quá nửa xuống đất.

Kiều Phong mở mắt nhìn thẳng vào mặt Mã phu nhân, thấy nàng mi thanh mục tú, tướng mạo xinh đẹp. Hôm ở trong rừng hạnh dưới bầu trời u ám nhìn không rõ mặt, bây giờ ông thấy con người dung nhan diễm lệ mà không ngờ lòng dạ lại ghê gớm đến thế.

Kiều Phong không nói gì, nâng bát của mình lên uống một hơi hết ngay, rồi quay lại vẫy tay bảo người hầu Du Câu rót đầy các bát.

Mã phu nhân lui ra.

Từ trường lão bước lại, vẻ làm lì, bưng rượu uống luôn.

Kiều Phong lại uống bát nữa.

Đến hai vị Truyền công, Chấp pháp bước tới bê rượu toan uống thì Kiều Phong ngăn lại:

“Khoan đã!”

Chấp pháp trường lão hỏi:

“Kiều huynh có điều chi dạy bảo?”

Chấp pháp đối với Kiều Phong trước nay vẫn một niềm kính cẩn, bây giờ giọng nói cũng chẳng khác xưa, chỉ khác ở chỗ không xưng hô là Bang chúa nữa thôi.

Kiều Phong than rằng:

“Chúng ta ăn ở với nhau như tình anh em trong bấy nhiêu năm, không ngờ ngày nay hóa ra cừu địch.”

Chấp pháp trường lão ứa nước mắt:

“Nếu không phải là chuyện đại cừu của quốc gia thì Bạch Thế Kính này xin một thác cho rồi, không dám coi Kiều huynh là kẻ cừu thù.”

Kiều Phong gật đầu:

“Tiết tháo của trưởng lão, tôi đã biết rõ. Nhưng nay đương bạn hóa thù, không khỏi xảy ra một trường ác đấu, Kiều Phong này có một việc muốn ủy thác lại cho trưởng lão.”

“Miễn là việc đó không can dự đến nghĩa cả quốc gia thì thế nào Bạch mỗ cũng xin tuân mệnh.”

Kiều Phong giơ tay chỉ vào A Châu:

“Nếu anh em Cái Bang còn nghĩ đến chút công nhỏ của Kiều mỗ ngày trước thì xin trông nom chu toàn cho cô nương đây được bình an.”

Mọi người nghe Kiều Phong nói mấy câu ủy thác, lại thấy ông cùng bạn bè cạnh chén ly bôi để sắp đi vào một trận ác chiến, mà trong trận, đối diện với biết bao tay cao thủ dù Kiều Phong có giết được mười lăm người thì sau cùng cũng không tránh khỏi cái chết; những bậc anh hùng nhà đại sảnh phần đông là những tay nghĩa hiệp khảng khái tuy giận Kiều Phong là dòng giống rợ Hồ làm nhiều điều bất nghĩa, vẫn không khỏi động lòng hào khí.

Bạch Thế Kính nổi tiếng đã lâu, làm đến chức Chấp pháp ở Cái Bang thì dĩ nhiên là một tay rất giỏi. Lão cùng Kiều Phong giao tình rất hậu, nghe ông nói mấy câu này khác nào mấy lời di ngôn lúc lâm chung.

Lão khảng khái đáp:

“Kiều huynh hãy khoan tâm. Thế nào Bạch Thế Kính cũng cầu khẩn được Tiết Thần Y chữa cho cô ta. Nếu Nguyễn cô nương có mệnh hệ nào thì Bạch mỗ xin tự vẫn để tạ lòng Kiều huynh.”

Mấy câu này lão hàm ý rõ:

“Tiết Thần Y có chịu chữa hay không lão chưa thể quyết được, nhưng xin hết sức.”

Những bậc anh hùng nổi tiếng trong võ lâm nói sao làm vậy. Huống chi Bạch Thế Kính lại nói lời trước mặt các vị hào kiệt thì khi nào còn dám đơn sai.

Kiều Phong gật đầu:

“Được vậy, Kiều mỗ cảm ơn trưởng lão vô cùng.”

Bạch Thế Kính lại tiếp:

“Đến lúc giao thủ mà Kiều huynh không thể lưu tình, Bạch mỗ có chết về tay Kiều huynh thì Cái Bang cũng sẽ có người trông nom cho Nguyễn cô nương.”

Nói xong, Bạch nâng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Kiều Phong cũng uống cạn bát của mình.

Sau đến Tổng trưởng lão, Hồ trưởng lão cùng Kiều Phong đối ẩm.

Những người bạn Cái Bang uống rượu tuyệt giao xong thì các Bang phái khác đều lần lượt đến uống cùng Kiều Phong.

[]